ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 12. januára 2006 *

Vo veci C-246/04,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko) z 26. mája 2004 a doručený Súdnemu dvoru 10. júna 2004, ktorý súvisí s konaním:

Turn- und Sportunion Waldburg

proti

Finanzlandesdirektion für Oberösterreich,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Lõhmus (spravodajca) a A. Ó Caoimh,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— rakúska vláda, v zastúpení: H. Dossi, splnomocnený zástupca,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Wilms a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ustanovení článku 13 B písm. b) šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu — spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23, ďalej len „šiesta smernica").

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, v ktorom proti sebe stoja Turn- und Sportunion Waldburg a Finanzlandesdirektion für Oberösterreich, a týka sa možnosti neziskového športového združenia, ktoré prenajíma nehnuteľnosť, uplatniť právo voľby zdanenia, ktoré platiteľom dane priznáva vnútroštátne právo v zmysle článku 13 C písm. a) šiestej smernice.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Článok 13 A ods. 1 šiestej smernice stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločenstva, platí, že členské štáty oslobodia od dane nasledujúce položky, a to za podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správnej a jednoznačnej aplikácie tohto oslobodenia od daní a na účely ochrany pred možnými daňovými únikmi, pred neplatením daní a pred ich zneužívaním:

...

m) určité služby úzko súvisiace so športom a telesnou výchovou poskytované neziskovými organizáciami osobám zúčastňujúcim sa na športe a telesnej výchove,

..."

4 Podľa článku 13 B písm. b) šiestej smernice sú árenda a prenájom nehnuteľného majetku oslobodené od dane s výnimkou určitých plnení, ktoré nie sú v tejto veci relevantné.

5 Článok 13 C tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty môžu osobám podliehajúcim dani poskytnúť právo voľby v otázke zdanenia v prípadoch, ak ide o:

a) prenájom a leasing nemovitostí [árenda a prenájom nehnuteľností — *neoficiálny preklad*],

...

Členské štáty môžu rozsah práva na voľbu rozhodnutia obmedziť a určiť podrobnosti, kedy sa môže toto právo uplatniť."

Vnútroštátna právna úprava

6 Podľa § 6 ods. 1 bodu 14 zákona z roku 1994 o dani z obratu (Umsatzsteuergesetz, ďalej len „UStG 1994") sú plnenia uskutočnené neziskovými združeniami, ktorých predmetom činnosti je výkon a propagácia telesnej výchovy, oslobodené od dane

z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) a odpočet daní zaplatených na vstupe je vylúčený. Toto oslobodenie sa nevzťahuje na poskytnutia služieb v rámci poľnohospodárstva a lesného hospodárstva alebo remeselníckeho, priemyselného alebo obchodného podnikania v zmysle § 45 ods. 3 spolkového daňového zákonníka (Bundesabgabenordnung).

7 § 6 ods. 1 bod 16 UStG 1994 oslobodzuje nájom a árendu nehnuteľného majetku od dane. Umožnenie užívania podnikateľských a iných priestorov je postavené na roveň prenájmu alebo árende nehnuteľností.

8 Podľa § 6 ods. 2 UStG 1994 sa môže podnikateľ rozhodnúť uplatniť DPH na plnenie, ktoré je oslobodené v zmysle odseku 1 bodu 16 rovnaného §.

9 § 6 ods. 1 bod 27 UStG 1994 oslobodzuje od dane plnenia vykonané malými podnikateľmi. Rovnaký § v odseku 3 stanovuje, že podnikateľ, ktorého plnenia sú oslobodené od dane v zmysle § 6 ods. 1 bodu 27 UStG 1994, môže odmietnuť uplatnenie tohto ustanovenia podaním písomného vyhlásenia na Finanzamt (daňová správa).

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 Žalobcom vo veci samej je športové zoskupenie označené ako neziskové združenie. V roku 1997 začal stavbu prístavby klubovne, ktorej jedna časť bola určená na šport, kým druhá časť, ktorá zaberala asi štvrtinu celkovej rozlohy prístavby, sa mala

využívať ako bufet a mala byť prenajatá prevádzkovateľovi. Vo vyhlásení o DPH z roku 1997 toto zoskupenie uskutočnilo odpočet celkovej sumy 39 285 ATS týkajúci sa DPH zaplatenej na vstupe výlučne v súvislosti s časťou prístavby určenou na prevádzku bufetu. Zoskupenie sa vzdalo uplatnenia § 6 ods. 1 bodu 27 UStG 1994 týkajúceho sa malých podnikateľov.

11 Finanzamt zamietol rozhodnutím z 27. augusta 1999 tieto odpočty vzhľadom na to, že športové zoskupenie, ktoré je v zmysle § 6 ods. 1 bodu 14 UStG 1994 oslobodené od dane bez toho, aby malo právo na odpočet, sa nemôže využitím práva voľby vzdať oslobodenia plnení, ktoré vyplýva z nájmu a árendy nehnuteľností. Osobné oslobodenie stanovené pre neziskové športové združenia v § 6 ods. 1 bode 14 UStG 1994 má prevahu nad oslobodením nájmu a árendy nehnuteľností upraveného v § 6 ods. 1 bode 16 UStG 1994.

12 Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutiu bola zamietnutá ako nedôvodná vzhľadom na to, že § 6 ods. 1 bod 14 UStG 1994 má ako osobitná právna úprava prednosť pred bodom 16 rovnakého odseku. Podľa daňovej správy skutočnosť, že športové zoskupenie sa vzdalo pravidiel týkajúcich sa malých podnikateľov, v ničom nemení v tomto prípade právnu situáciu.

13 Žalobca podal na Verwaltungsgerichtshof proti tomuto rozhodnutiu odvolanie. V návrhu na začatie prejudiciálneho konania tento súd uviedol, že oslobodenie služieb poskytovaných osobám, ktoré nevykonávajú šport alebo telesnú výchovu, ako je nájom alebo povolenie na prevádzku bufetu, nepatrí do rámca pôsobnosti článku 13 A ods. 1 písm. m) šiestej smernice, a preto nemôže byť založené na tomto ustanovení. Pýta sa však, či je možné založiť oslobodenie nájmu alebo árendy vykonávaných neziskovými športovými zoskupeniami na článku 13 B písm. b) tejto smernice.

14 Po tom, ako vnútroštátny súd určil, že z UStG 1994 nevyplýva pre športové zoskupenia možnosť zvoliť zdanenie svojich nájmov a árendy, sa tento súd pýta aj na výklad článku 13 C šiestej smernice a na možnosť vylúčiť pre niektorých platiteľov dane možnosť voľby zdanenia prístupnú iným platiteľom dane.

15 Za týchto okolností Verwaltungsgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Musí sa možnosť poskytnúť platiteľom dane právo voľby zdanenia nájmu nehnuteľného majetku, ktorú majú členské štáty v zmysle článku 13 C šiestej smernice..., napriek oslobodeniu uvedenému v článku 13 B písm. b) tejto smernice, vykonávať jednotne alebo môže členský štát uplatniť výnimku podľa povahy plnení alebo kategórií platiteľov dane?

2. Splnomocňujú ustanovenia článku 13 B písm. b) v spojení s článkom 13 C písm. a) [šiestej] smernice členské štáty, aby prijali takú právnu úpravu, akou je § 6 ods. 1 bod 14 [UStG 1994] v spojení s § 6 ods. 1 bodom 16 rovnakého zákona, v zmysle ktorého je možnosť voľby zdanenia nájmu a árendy obmedzená takým spôsobom, že sa nevzťahuje na neziskové športové zoskupenia?“

16 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa tiež týkal sporu, v ktorom proti sebe stáli Edith Barris a Finanzlandesdirektion für Tirol, a v tomto kontexte položil

vnútroštátny súd tretiu prejudiciálnu otázku. Uznesením zo 16. marca 2005, ktoré bolo Súdnemu dvoru doručené 21. marca 2005, vzal však Verwaltungsgerichtshof túto otázku späť.

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

17 Rakúska vláda tvrdí, že nájom dotknutých nehnuteľností je aktom správy majetku v zmysle § 32 spolkového daňového zákonníka, na ktorý sa nepopierateľne vzťahuje oslobodenie vo vzťahu k športovým združeniam upraveným v § 6 ods. 1 bode 14 UStG 1994. Domnieva sa, že otázky sa v tejto veci musia preformulovať, aby bolo možné posúdiť, či § 6 ods. 1 bod 14 UStG 1994 správne preberá do rakúskeho práva článok 13 A ods. 1 písm. m) šiestej smernice.

18 Ponúka sa preto otázka, či akty správy nehnuteľného majetku, ktoré sú v zmysle rakúskeho práva tiež oslobodené a ktoré sú vykonané neziskovým športovým zoskupením, úzko súvisia so službami poskytovanými týmto zoskupením osobám vykonávajúcim šport alebo telesnú výchovu.

19 Podľa rakúskej vlády buď táto väzba jestvuje, teda je možné sa domnievať, že z nájmu nehnuteľnosti na prevádzku bufetu klubovne určenej na športové aktivity vyplýva

väzba so službami poskytovanými športovým zoskupením, alebo sú tieto služby v podstate doplnkové a teda zanedbateľné.

20 V tejto súvislosti postačí pripomenúť, že v rámci prejudiciálneho konania neprináleží Súdnemu dvoru, aby posudzoval relevantnosť otázok položených vnútroštátnym súdom, ani aby sa vyjadroval k výkladu vnútroštátnych ustanovení, a posudzoval, či je výklad, ktorý podáva vnútroštátny súd, správny (v tomto zmysle pozri rozsudky z 30. novembra 1977, Cayrol, 52/77, Zb. s. 2261, bod 32; zo 16. apríla 1991, Eurim Pharm, C-347/89, Zb. s. I-1747, bod 16, a z 3. októbra 2000, Corsten, C-58/98, Zb. s. 17919, bod 24).

21 Súdny dvor má totiž v rámci rozdelenia právomocí medzi súdy Spoločenstva a vnútroštátne súdy zohľadniť právny a skutkový rámec, do ktorého patria prejudiciálne otázky, tak, ako ho definovalo rozhodnutie vnútroštátneho súdu (pozri rozsudky z 13. novembra 2003, Neri, C-153/02, Zb. s. I-13555, body 34 a 35, a z 29. apríla 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Zb. s. I-5257, bod 42).

22 Je preto potrebné prejudiciálne otázky skúmať v právnom rámci definovanom Verwaltungsgerichtshof v jeho návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

O prvej otázke

23 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora, či členské štáty môžu v prípade, že platiteľom dane poskytnú právo voľby zdanenia upravené v článku 13 C šiestej smernice, uplatniť výnimku podľa povahy plnení alebo kategórií platiteľov dane.

24 Komisia tvrdí, že členské štáty disponujú širokou mierou voľného váženia v rámci ustanovení článku 13 B písm. b) a článku 13 C šiestej smernice, pokiaľ ide o oslobodenie alebo zdanenie árendy alebo nájmu. Opiera sa o judikatúru, podľa ktorej niektoré plnenia a kategórie platiteľov dane môžu byť vylúčené z možnosti uplatniť právo voľby zdanenia podľa článku 13 C tejto smernice. Ide najmä o prípad, keď členský štát konštatuje, že toto právo sa uplatňuje s cieľom vyhnúť sa dani. Členské štáty však musia pri výkone právomoci voľného uváženia rešpektovať ciele a zásady šiestej smernice, najmä zásadu neutrality DPH a zásadu proporcionality.

25 Na úvod je potrebné pripomenúť, že oslobodenia uvedené v článku 13 šiestej smernice predstavujú samostatné pojmy práva Spoločenstva, ktorých účelom je vyhnúť sa rozdielnemu uplatňovaniu DPH v jednotlivých členských štátoch (pozri najmä rozsudky z 25. februára 1999, CPP, C-349/96, Zb. s. I-973, bod 15, a z 8. mája 2003, Seeling, C-269/00, Zb. s. I-4101, bod 46).

26 V zmysle ustálenej judikatúry zdaňovanie činností nájmu a árendy je možnosťou, ktorú zákonodarca poskytol členským štátom ako výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného článkom 13 B písm. b) šiestej smernice, podľa ktorého činnosti nájmu a árendy sú v zásade oslobodené od DPH. Právo na odpočet sa teda vzhľadom na tieto súvislosti nevyužíva automaticky, ale iba v prípade, ak členské štáty využili možnosť stanovenú článkom 13 C šiestej smernice, a za predpokladu, že daňovníci právo voľby, ktoré im bolo poskytnuté, využívajú (pozri rozsudok z 9. septembra 2004, Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg, C-269/03, Zb. s. I-8067, bod 20).

27 Ako už Súdny dvor rozhodol, zo samotného znenia článku 13 C šiestej smernice vyplýva, že členské štáty môžu na základe tejto možnosti poskytnúť osobám, ktoré využívajú oslobodenia uvedené v tejto smernici, možnosť vzdať sa oslobodenia, a to buď vo všetkých prípadoch, alebo v určitom rozsahu, alebo pri splnení určitých podmienok (pozri rozsudok z 19. januára 1982, Becker, 8/81, Zb. s. 53, bod 38).

28 Článok 13 C šiestej smernice teda poskytuje členským štátom možnosť upraviť pre svojich platiteľov dane právo voľby zdanenia nájmu nehnuteľností, ale aj možnosť obmedziť rozsah tohto práva alebo ho zrušiť (pozri rozsudok z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Groep, C-487/01 a C-7/02, Zb. s. I-5337, bod 66).

29 Z toho vyplýva, že členské štáty disponujú širokou mierou voľného uváženia v rámci ustanovení článku 13 C šiestej smernice. Prináleží im posúdiť, či je alebo nie je potrebné zaviesť právo voľby podľa toho, či to považujú za vhodné v rámci situácie v ich krajine v danom čase (pozri rozsudky z 3. decembra 1998, Belgocodex, C-381/97, Zb. s. I-8153, body 16 a 17; z 3. februára 2000, Amengual Far, C-12/98, Zb. s. I-527, bod 13, a zo 4. októbra 2001, „Goed Wonen", C-326/99, Zb. s. I-6831, bod 45).

30 Členské štáty teda môžu pri vykonávaní miery voľného uváženia týkajúcej sa práva voľby tiež vylúčiť určité plnenia alebo určité kategórie platiteľov dane z pôsobnosti tohto práva.

31 Ako však správne uvádza Komisia, keď členské štáty využijú možnosť obmedziť rozsah práva voľby a stanoviť spôsob jeho vykonávania, musia rešpektovať všeobecné ciele a zásady šiestej smernice, najmä zásadu daňovej neutrality a požiadavku správneho, jednoduchého a jednotného uplatnenia stanovených oslobodení (v tomto zmysle pozri rozsudky z 11. júna1998, Fischer, C-283/95, Zb. s. I-3369, bod 27, a „Goed Wonen", už citovaný, bod 56).

32 Zásada neutrality, ktorá je vyjadrená v článku 2 prvej smernice a ktorá je pevnou súčasťou spoločného systému DPH, ako to pripomínajú štvrté a piate odôvodnenie šiestej smernice, znamená, že všetky hospodárske aktivity sa musia posudzovať rovnako (rozsudky z 20. júna 1996, Wellcome Trust, C-155/94, Zb. s. I-3013, bod 38, a Belgocodex, už citovaný, bod 18). To isté platí v prípade hospodárskych subjektov, ktoré vykonávajú rovnaké plnenia (rozsudok zo 7. septembra 1999, Gregg, C-216/97, Zb. s. I-4947, bod 20).

33 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že zásada daňovej neutrality predovšetkým vylučuje, aby sa s poskytovaním podobných služieb, ktoré si navzájom konkurujú, zaobchádzalo na účely DPH odlišne (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. októbra 2001, Adam, C-267/99, Zb. s. I-7467, bod 36; z 23. októbra 2003, Komisia/Nemecko,

C-109/02, Zb. s. I-12691, bod 20, a z 26. mája 2005, Kingscrest Associates a Montecello, C-498/03, Zb. s. I-4427, bod 41).

34 Z tejto judikatúry vyplýva, že na posúdenie, či sú služby navzájom podobné, nie sú totožnosť poskytovateľa služby a právna forma, prostredníctvom ktorej vykonáva svoje činnosti, v podstate rozhodujúce (pozri rozsudok zo 17. februára 2005, Linnenweber a Akritidis, C-453/02, Zb. s. I-1131, body 24 a 25).

35 Je preto potrebné na prvú otázku odpovedať tak, že keď členské štáty priznajú svojim platiteľom dane právo voľby zdanenia upravené v článku 13 C šiestej smernice, môžu uplatniť rozdiely podľa povahy plnení alebo kategórií platiteľov dane za predpokladu, že rešpektujú všeobecné ciele a zásady šiestej smernice, najmä zásadu daňovej neutrality a požiadavku správneho, jednoduchého a jednotného uplatňovania stanovených oslobodení.

O druhej otázke

36 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či ustanovenia článku 13 B písm. b) a článku 13 C šiestej smernice bránia vnútroštátnej právnej úprave,

ktorá tým, že všeobecným spôsobom oslobodzuje plnenia vykonávané neziskovými športovými združeniami, obmedzuje ich právo voľby zdanenia nájmu a árendy.

37 Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že § 6 ods. 1 bod 14 UStG 1994 týkajúci sa športových zoskupení, ktorý výnimku upravuje, je štylizovaný všeobecnejšie ako zodpovedajúce ustanovenie šiestej smernice, teda článok 13 A ods. 1 písm. m) tejto smernice. Z toho vyplýva, že právna norma rakúskeho práva upravujúca DPH neobsahuje požiadavky, ktoré podmieňujú akékoľvek oslobodenie podľa článku 13 A ods. 1 písm. m) šiestej smernice. Podľa tohto ustanovenia musí ísť o určité poskytovania služieb, ktoré úzko súvisia so športom a tiež vykazujú vzťah medzi poskytovateľom a prijímateľom služby.

38 Komisia zdôrazňuje povinnosť vykladať časti A, B a C článku 13 šiestej smernice koherentne a dospela k záveru, že športové zoskupenie, ktoré nespĺňa podmienky článku 13 A ods. 1 písm. m) tejto smernice, môže mať s ohľadom na systém smernice nepochybne možnosť voľby zdanenia nájmu alebo árendy.

39 Na úvod je potrebné pripomenúť, že šiesta smernica neobsahuje pravidlo, ktoré všeobecne oslobodzuje všetky plnenia súvisiace s výkonom športu a telesnej výchovy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. januára 2001, Stockholm Lindöpark, C-150/99, Zb. s. I-493, bod 22).

40 Plnenia vykonávané neziskovými športovými združeniami sú oslobodené ako plnenia všeobecného záujmu v zmysle článku 13 A ods. 1 písm. m) šiestej smernice pod podmienkou, že úzko súvisia s výkonom športu alebo telesnej výchovy a že ich

poskytujú osoby, ktoré vykonávajú šport alebo telesnú výchovu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 1998, Komisia/Španielsko, C-124/96, Zb. s. I-2501, bod 15; Stockholm Lindöpark, už citovaný, bod 19, a z 21. marca 2002, Kennemer Golf, C-174/00, Zb. s. I-3293, bod 19).

41 V rámci tohto prejudiciálneho konania sa vnútroštátny súd domnieva, že nájom nehnuteľnosti s cieľom prevádzky bufetu nepredstavuje ani službu, ktorá úzko súvisí s výkonom športu, ani službu, ktorá sa poskytuje osobám vykonávajúcim šport alebo telesnú výchovu. Za tohto predpokladu nemožno založiť oslobodenie nájmu bufetu na článku 13 A ods. 1 písm. m) šiestej smernice, ale v podstate môže byť založené na článku 13 B písm. b) tejto smernice.

42 Pokiaľ ide o otázku, či členské štáty môžu vylúčiť neziskové športové združenia z možnosti uplatnenia práva na voľbu všeobecným oslobodením všetkých plnení týchto združení, je na mieste určiť, že článok 13 C šiestej smernice nespresňuje, za akých podmienok a akým spôsobom je možné toto právo voľby obmedziť. Prináleží teda členským štátom, aby vo vnútroštátnom práve spresnili rozsah práva voľby a stanovili pravidlá, podľa ktorých môžu niektorí daňovníci využiť právo voľby zdanenia nájmu a árendy nehnuteľného majetku.

43 Ako však už Súdny dvor rozhodol, článok 13 C šiestej smernice neumožňuje členským štátom podmieniť alebo obmedziť akýmkoľvek spôsobom oslobodenia uvedené v časti B tohto článku. Umožňuje im len otvoriť v prospech oslobodených subjektov vo väčšej alebo menšej miere možnosť, aby si sami zvolili zdanenie, ak sa domnievajú, že je to v ich prospech (pozri rozsudok Becker, už citovaný, bod 39).

44 Podľa článku 13 B šiestej smernice členské štáty oslobodia od dane nájom nehnuteľného majetku za podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správnej a jednoznačnej aplikácie oslobodení od dane a na účely ochrany pred možnými daňovými únikmi, pred neplatením daní a pred ich zneužívaním. Rozhodnutie členského štátu obmedziť podľa článku 13 C tejto smernice rozsah práva voľby zdanenia nájmu nehnuteľného majetku možno odôvodniť najmä tými istými cieľmi.

45 Takéto rozhodnutie však musí rešpektovať zásadu neutrality, ktorú pripomínajú body 32 až 34 tohto rozsudku.

46 Vnútroštátnemu sudcovi prináleží, aby rozhodol s ohľadom na špecifické okolnosti veci samej, ako aj na citovanú judikatúru, či uplatnenie všeobecného oslobodenia na všetky plnenia vrátane nájmu nehnuteľného majetku, ktoré vykonávajú neziskové športové združenia, so sebou prináša alebo neprináša porušenie zásady daňovej neutrality.

47 K porušeniu zásady daňovej neutrality teda môže dôjsť, ak by športové združenie, ktorého predmetom činnosti je výkon alebo propagácia telesnej výchovy, nemalo možnosť zvoliť si zdanenie, hoci by takáto možnosť bola prístupná pre iných platiteľov dane vykonávajúcich podobné aktivity, ktoré preto konkurujú uvedenému združeniu.

48 Na účel určenia, či boli v tejto veci prekročené hranice právomoci voľného uváženia, musí vnútroštátny súd tiež preveriť, či došlo k porušeniu požiadaviek správneho

jednoduchého a jednotného uplatnenia stanovených oslobodení. Na tento účel musí predovšetkým vziať do úvahy skutočnosť, že režim oslobodení upravený šiestou smernicou stanovuje odlišné zaobchádzanie s plneniami vykonanými neziskovými združeniami, len pokiaľ tieto plnenia súvisia s výkonom športu a poskytujú sa osobám, ktoré šport vykonávajú. V takomto prípade sú tieto plnenia oslobodené od DPH z dôvodu všeobecného záujmu.

49 Je preto potrebné na druhú otázku odpovedať tak, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či vnútroštátne pravidlo, ktoré tým, že všeobecným spôsobom oslobodzuje plnenia vykonané neziskovými športovými združeniami, obmedzuje ich právo voľby zdanenia nájmu a árendy, presahuje právomoc voľného uváženia, ktorú majú členské štáty, s ohľadom najmä na zásadu daňovej neutrality a požiadavku správneho, jednoduchého a jednotného uplatňovania stanovených oslobodení.

O trovách

50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. Keď členské štáty priznajú svojim platiteľom dane právo zvoliť si zdanenie upravené v článku 13 C šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977

o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu — spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, môžu uplatniť rozdiely podľa povahy plnení alebo kategórií platiteľov dane za predpokladu, že rešpektujú všeobecné ciele a zásady šiestej smernice, najmä zásadu daňovej neutrality a požiadavku správneho, jednoduchého a jednotného uplatňovania stanovených oslobodení.

2. **Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či vnútroštátne pravidlo, ktoré tým, že všeobecným spôsobom oslobodzuje plnenia vykonané neziskovými športovými združeniami, obmedzuje ich právo voľby zdanenia nájmu a árendy, presahuje voľnú úvahu členských štátov, s ohľadom najmä na zásadu daňovej neutrality a požiadavku správneho, jednoduchého a jednotného uplatňovania stanovených oslobodení.**

Podpisy